

ΣΙΑΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

✧ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✧

Η ΚΟΛΑΣΗ

— ΤΟΥ —

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GABRIEL'S INFERNO

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκοτεινός άγγελος – Η κόλαση του Γκάμπριελ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvain Reynard

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Sylvain Reynard, 2011

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: scyther5/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-80128-8-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

✿ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✿

Η ΚΟΛΑΣΗ

— ΤΟΥ —

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Έφη Τσιρώνη*

In memoriam Maiae.
Resurgam

*Ο Δάντης και ο Βιργίλιος διασχίζουν τον ποταμό Αχέροντα.
Γκραβούρα του Γκουστάβ Ντορέ (1870).*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φλωρεντία, 1283

Ο ποιητής έστεκε στην άκρη της γέφυρας και παρακολούθούσε τη νέα γυναίκα να πλησιάζει. Αντικρίζοντας τα μεγάλα σκούρα μάτια της και τις περότεχνες καστανές μπούκλες της, αισθάνθηκε ότι ο κόσμος γύρω του έπαψε να κινείται.

Στην αρχή, δεν τη γνώρισε. Η ομορφιά της έκοβε την ανάσα, οι κινήσεις της είχαν σιγουριά και χάρη. Κι όμως – κάτι στο πρόσωπο και την κορμοστασιά της του θύμιζε το κορίτσι που είχε ερωτευτεί πριν από πολύ καιρό. Οι δρόμοι τους είχαν χωρίσει, εκείνος όμως δεν είχε πάψει να τη θρηνεί, να πενθεί για τον άγγελό του, τη μούσα του, την πολυαγαπημένη του Βεατρίκη. Χωρίς αυτήν, η ζωή του ήταν μοναχική και μικρή.

Και να που η ευδαιμονία του εμφανίστηκε.

Καθώς τον πλησίαζε με τη συνοδεία της, εκείνος έκλινε κεφάλι και σώμα σε ιπποτικό χαιρετισμό, χωρίς φυσικά να περιμένει ανταπόδοση. Εκείνη ήταν η προσωποποίηση της τελειότητας, και απρόσιτη επίσης, ένας καστανομάτης άγγελος ντυμένος στα απαστράπτοντα λευκά· εκείνος ήταν μεγαλύτερος σε ηλικία, κουρασμένος απ' τη ζωή, ανεπαρκής.

Τον είχε σχεδόν προσπεράσει όταν το χαμηλωμένο βλέμμα του πρόσεξε το γοβάκι της – ένα γοβάκι που είχε κοντοσταθεί διστακτικό ακριβώς μπροστά του. Περίμενε, ξέπνοος, με την καρδιά του να χτυπά σε ξέφρενο ρυθμό. Καθώς εκείνη του απευθυνόταν όλο ευγένεια, μια άλλη φωνή, απαλή και καλοσυνάτη, ξύπνησε στη μνήμη του. Τα κατάπληκτα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά της. Χρόνια και χρόνια λαχταρούσε κι ονειρευόταν αυτή τη στιγμή, ποτέ του όμως δεν είχε διαανοηθεί ότι θα ερχόταν έτσι τυ-

χαία. Και ποτέ δεν είχε τολμήσει να ελπίζει σε έναν τόσο γλυκό χαιρετισμό.

Πιασμένος εξαπίνης, ψέλλισε τις αβρότητές του και επέτρεψε στον εαυτό του την πολυτέλεια ενός χαμόγελου, που η μούσα του του ανταπέδωσε στο δεκαπλάσιο. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή καθώς ο έρωτάς του θέριευε, πυρπολώντας με κολασμένες φλόγες το στήθος του.

Αλίμονο, όμως. Η ανταλλαγή κράτησε ελάχιστα – η καστανή οπτασία δήλωσε ότι έπρεπε να πηγαίνει. Εκείνος υποκλίθηκε εμπρός της καθώς τον προσπερνούσε με μια κίνηση πιο ελαφριά κι απ' τον αγέρα, κι ύστερα ίσιωσε τον κορμό του για να κοιτάξει τη μορφή της που ξεμάκραινε. Η χαρά του για το αναπάντεχο σμίξιμό τους σκιάστηκε από τη θλίψη της αμφιβολίας. Θα την ξανάβλεπε, άραγε; Θα την ξανάβλεπε ποτέ;

Δεσποινίς Μίτσελ;»
 Η φωνή του δόκτορα Γκάμπριελ Έμερσον ταξίδεψε στην αίθουσα διαλέξεων ώσπου έφτασε στην ελκυστική καστανομάτα νεαρή γυναίκα που καθόταν πίσω πίσω. Χαμένη στις σκέψεις της, ή χαμένη στη μετάφραση, η κοπέλα έμεινε με το κεφάλι σκυμμένο και συνέχισε να γράφει μανιωδώς στο τετράδιό της.

Δέκα ζευγάρια μάτια στράφηκαν πάνω της, στο χλομό πρόσωπο και στις μακριές βλεφαρίδες, στα λεπτά λευκά δάχτυλά της που ήταν σφιγμένα γύρω από το στυλό. Μετά, δέκα ζευγάρια μάτια στράφηκαν ξανά στον Καθηγητή, που έστεκε εντελώς ακίνητος και συνοφρυωμένος. Το βλοσυρό ύφος του ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τη συμμετρία των χαρακτηριστικών του, τα μεγάλα εκφραστικά μάτια και τα σαρκώδη χείλη του. Ήταν όμορφος, με μιαν άγρια ομορφιά, εκείνη τη στιγμή όμως η δριμύτητα του ύφους του μάλλον κατέστρεφε τη γενικότερη ευχάριστη εντύπωση που άφηνε το παρουσιαστικό του.

«Χ-χμμμ...»

Το μαλακό βήξιμο στα δεξιά της τράβηξε την προσοχή της. Η κοπέλα έριξε μια ξαφνιασμένη ματιά στον ευρύτερνο νεαρό που καθόταν δίπλα της. Ο νέος άντρας της χαμογέλασε και έστρεψε όλο νόημα το βλέμμα του στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, εκεί όπου στεκόταν ο Καθηγητής. Γυρίζοντας αργά το βλέμμα προς την κατεύθυνση που της είχε επισημάνει ο συμφοιτητής της, η νέα γυναίκα συνάντησε ένα ζευγάρι θυμωμένα, διαπεραστικά γαλάζια μάτια. Η θέα τους την έκανε να ξεροκαταπιεί. *Ηχηρά.*

«Περιμένω μια απάντηση στην ερώτησή μου, δεσποινίς Μίτσελ. *Αν θέλετε, βέβαια, να μας τιμήσετε με την προσοχή σας*». Η φωνή του ήταν παγερή, όπως και το βλέμμα του.

Οι άλλοι μεταπτυχιακοί φοιτητές αναδεύτηκαν στις θέσεις τους ανταλλάσσοντας κλεφτές ματιές. *Τι μύγα τον είχε τσιμπήσει ξαφνικά;* Αυτό έλεγε το ύφος τους, από το στόμα τους όμως δε βγήκε κουβέντα. (Γιατί είναι τοις πάσι γνωστό ότι το τελευταίο πράγμα που επιθυμούν οι μεταπτυχιακοί φοιτητές είναι να αντιπαρατίθενται με τους καθηγητές τους για οτιδήποτε, και πολύ περισσότερο για ζητήματα αγενούς συμπεριφοράς).

Η κοπέλα άνοιξε για μια στιγμή το στόμα κι ύστερα το ξανάκλεισε, ανίκανη να αντιμετωπίσει την αυστηρότητα των παγερών, γαλάζιων ματιών. Χαμήλωσε τα δικά της αμέσως, θυμίζοντας τρομαγμένη κουνελίτσα.

«Είναι η μητρική σας γλώσσα τα αγγλικά;» την κορόιδεψε ο Έμερσον.

Η νέα γυναίκα με τα κορακίσια μαλλιά που καθόταν στα δεξιά του Καθηγητή προσπάθησε να πνίξει ένα γέλακι, μεταλλάσσοντάς το σ' έναν καθόλου πειστικό βήχα. Όλα τα βλέμματα καρφώθηκαν ξανά στην τρομαγμένη κουνελίτσα. Με το πρόσωπο κατακόκκινο, η κοπέλα έσκυψε όσο πιο πολύ μπορούσε το κεφάλι, καταφέροντας τελικά να αποδράσει από το βλέμμα του Καθηγητή.

«Αφού, όπως φαίνεται, η δεσποινίς Μίτσελ παρακολουθεί μία διαφορετική διάλεξη σε διαφορετική γλώσσα, θα μπορούσε κάποιος άλλος, παρακαλώ, να απαντήσει στην ερώτησή μου;»

Η κούκλα στα δεξιά του φάνηκε παραπάνω από πρόθυμη να το κάνει. Έστρεψε τον κορμό της έτσι ώστε να μπορεί να τον κοιτάζει στα μάτια και, λάμποντας ολόκληρη, απάντησε στην ερώτησή του με εξαντλητικές λεπτομέρειες, χειρονομώντας επιτηδευμένα καθώς παρέθετε αποσπάσματα από το πρωτότυπο έργο του Δάντη – στα ιταλικά, φυσικά. Όταν τελείωσε, έστειλε ένα παγερό χαμόγελο στο πίσω μέρος της αίθουσας, κι ύστερα κάρφωσε και πάλι το βλέμμα της στον Καθηγητή με έναν αναστεναγμό. Το μόνο που έλειπε για να πείσει το ακροατήριο ότι είχε κάθε πρόθεση να γίνει η σκλάβα του ήταν να πέσει στα τέσσερα και να του τριφτεί σαν γάτα. (Όχι βέβαια πως εκείνος θα εκτιμούσε τη χειρονομία).

Ο Καθηγητής συνοφρυώθηκε ανεπαίσθητα, χωρίς να απευθύνει το συνοφρύωμά του σε κάποιον συγκεκριμένα, κι έκανε μεταβολή για να γράψει κάτι στον πίνακα. Συνεχίζοντας να κρατάει

σημειώσεις, η τρομαγμένη κουνελίτσα ανοιγόκλεισε τα μάτια για να εμποδίσει τα δάκρυά της να κυλήσουν, πράγμα που ευτυχώς κατόρθωσε.

Λίγα λεπτά αργότερα, όσο ο Καθηγητής εξακολουθούσε τη μακροσκελή ανάλυση του ιστορικού της αντιπαλότητας μεταξύ Γουέλφων και Γιβελλίνων,* ένα μικρό τετράγωνο χαρτάκι βρέθηκε πάνω στο ιταλικό λεξικό της τρομαγμένης κουνελίτσας. Στην αρχή, η κοπέλα δεν το πρόσεξε, αλλά ένα ακόμα σιγανό *Χ-χμμμ* έστρεψε εντέλει την προσοχή της στον καλοβαλμένο φοιτητή δίπλα της. Αυτή τη φορά, ο νεαρός της χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά, σχεδόν με ανυπομονησία, και της έδειξε με το βλέμμα το χαρτάκι. Εκείνη το είδε και ανοιγόκλεισε τα μάτια. Παρακολουθώντας στενά τον Καθηγητή, που συνέχιζε να κυκλώνει με ατέρμονη ενεργητικότητα τη μία ιταλική λέξη μετά την άλλη στον πίνακα, κατέβασε το χαρτάκι στην ποδιά της και το ξεδίπλωσε αθόρυβα.

Ο Έμερσον είναι γάιδαρος.

Κανείς δε θα το είχε προσέξει γιατί κανείς δεν την κοίταζε, εκτός από τον νεαρό δίπλα της. Αμέσως μόλις η τρομαγμένη κουνελίτσα διάβασε τις λέξεις, ένα διαφορετικό ερυθρόμα απλώθηκε στο πρόσωπό της – δύο ροζ σύννεφα που άνθισαν στα ζυγωματικά της–, και στα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. Όχι αρκετά πλατύ για να φανούν τα δόντια της ή αυτό που θα μπορούσε να είναι δύο χαριτωμένα λακκάκια, ή καναδυό ρυτίδες έκφρασης, αλλά χαμόγελο παρ' όλ' αυτά. Σήκωσε τα μεγάλα μάτια της σ' αυτά του νεαρού δίπλα της και τον κοίταξε ντροπαλά. Ένα πλατύ φιλικό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του.

«Ακούσατε κάτι αστείο, δεσποινίς Μίτσελ;»

Τα καστανά μάτια της ορθάνοιξαν έντρομα. Με το χαμόγελό του εξαφανισμένο, ο καινούργιος φίλος της γύρισε να κοιτάξει

* Αντίπαλες πολιτικές παρατάξεις που δρούσαν στη βόρεια και την κεντρική Ιταλία από τον 12ο έως τον 14ο αιώνα. Οι Γουέλφοι υποστήριζαν τον Πάπα και οι Γιβελλίνοι τον αυτοκράτορα. (Σ.τ.Μ.)

τον Καθηγητή. Όσο για κείνη, δεν είχε καμία πρόθεση να κάνει το ίδιο λάθος και να αναμετρηθεί για άλλη μία φορά με το ψυχρό γαλάζιο βλέμμα του. Αντί γι' αυτό, κατέβασε το κεφάλι της, δαγκώνοντας το σαρκώδες κάτω χείλος της.

«Το λάθος ήταν δικό μου, κύριε Καθηγητά. Τη ρώτησα σε ποια σελίδα ήμασταν», ανέλαβε να την υπερασπιστεί ο νεαρός.

«Μάλλον ανάρμοστη ερώτηση για μεταπτυχιακό φοιτητή, Πολ. Μια και ρώτησες, όμως, αρχίσαμε το πρώτο *κάντο*. Να θεωρήσω ότι μπορείς να το βρεις χωρίς τη βοήθεια της δεσποινίδος Μίτσελ. Α, και... δεσποινίς Μίτσελ;»

Η αλογοουρά της τρομαγμένης κουνελίσσας τρέμισε ανεπαίσθητα καθώς η κάτοχός της σήκωνε το βλέμμα σ' εκείνο του Καθηγητή.

«Θα ήθελα να σας δω στο γραφείο μου μετά το μάθημα».

Μετά το τέλος του μαθήματος, η Τζούλια Μίτσελ έχωσε βιαστικά το διπλωμένο χαρτάκι –που όλη αυτή την ώρα βρισκόταν πάνω στην ποδιά της– μέσα στο ιταλικό λεξικό, στη σελίδα με το λήμμα *γάιδαρος*.

«Συγγνώμη για ό,τι έγινε. Με λένε Πολ. Πολ Νόρις». Ο φιλικός νεαρός άπλωσε τη μεγάλη παλάμη του πάνω από το έδρανο. Η Τζούλια την πήρε και την έσφιξε κάνοντας τη σκέψη ότι το χέρι του ήταν τεράστιο σε σύγκριση με το δικό της. Ο Πολ θα μπορούσε να της αφήσει σημάδι απλώς και μόνο με μια λίγο πιο ενθουσιώδη χειραψία.

«Χαίρω πολύ, Πολ. Είμαι η Τζούλια. Τζούλια Μίτσελ».

«Χαίρομαι εξαιρετικά για τη γνωριμία, Τζούλια. Και λυπάμαι που ο *Καθηγητής* φέρθηκε σαν βλάκας. Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει πάθει. Κάτι τον τρώει τώρα τελευταία». Ο Πολ άρθρωσε με ολοφάνερο σαρκασμό τον τίτλο με τον οποίο προτιμούσε ο Έμερσον να τον προσφωνούν οι φοιτητές του.

Η Τζούλια κοκκίνισε ελαφρά και έστρεψε ξανά την προσοχή της στα βιβλία της.

«Καινούργια είσαι;» επέμεινε ο Πολ, γέροντας το κεφάλι του στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να πιάσει το βλέμμα της.

«Άρτι αφιχθείσα. Από το πανεπιστήμιο Σεντ Τζόζεφ».

Ο Πολ κατένευσε, λες και η πληροφορία είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία.

«Και ήρθες για το μάστερ σου;»

«Ναι». Έδειξε το μπροστινό μέρος της τώρα άδειας αίθουσας. «Απ' ό,τι φαίνεται, μάλλον δε θα τα καταφέρω· θεωρητικά, όμως, ευελπιστώ να ειδικευτώ στον Δάντη».

Ο Πολ σφύριξε σιγανά.

«Ώστε ήρθες για τον Έμερσον;»

Η Τζούλια κατένευσε, κι εκείνος πρόσεξε ότι οι φλέβες στο λαιμό της άρχισαν να πάλλονται ελαφρώς, σημάδι ότι οι παλμοί της είχαν επιταχυνθεί. Μη μπορώντας να βρει μιαν εξήγηση για την αντίδρασή της, αποφάσισε να ξεχάσει το θέμα. Θα το θυμόταν όμως αργότερα.

«Είναι δύσκολος στη συνεργασία, και γι' αυτό δεν έχει πολλούς φοιτητές. Κάνω μαζί του τη διατριβή μου, το ίδιο και η Κρίστα Πίτερσον, την οποία έχεις ήδη γνωρίσει».

«Η Κρίστα;» Η Τζούλια κοίταξε ερωτηματικά τον συνομιλητή της.

«Η τσουλίτσα που κάθεται μπροστά. Είναι η δεύτερη μεταπτυχιακή φοιτήτριά του, ο πραγματικός στόχος της όμως είναι να γίνει η μέλλουσα κυρία Έμερσον. Μόλις ξεκίνησε στο πρόγραμμα, αλλά του φτιάχνει ήδη κουλουράκια, περνάει συνέχεια απ' το γραφείο του και αφήνει μηνύματα στον τηλεφωνητή του. Απίστευτο το τι κάνει».

Η Τζούλια κατένευσε ξανά, χωρίς να σχολιάσει.

«Φαίνεται ότι η Κρίστα δεν έχει καταλάβει πόσο αυστηρή πολιτική έχει το πανεπιστήμιο του Τορόντο σε ό,τι αφορά τις σχέσεις φοιτητών-καθηγητών», είπε ο Πολ γυρίζοντας αγανακτισμένος τα μάτια στο ταβάνι και παίρνοντας για ανταμοιβή ένα πολύ όμορφο χαμόγελο. Είπε από μέσα του ότι έπρεπε να κάνει την Τζούλια Μίτσελ να χαμογελάει συχνότερα. Αν και ήταν μάλλον νωρίς για να το σκέφτεται. «Καλύτερα να πηγαίνεις. Είπε πως θέλει να σε δει μετά το μάθημα, και θα σε περιμένει».

Η Τζούλια παράχωσε στα γρήγορα τα βιβλία της μέσα σ' ένα φθαρμένο L.L. Bean σακίδιο, που το είχε αγοράσει όταν ήταν ακόμα πρωτοετής και δεν το είχε αποχωριστεί έκτοτε. «Έεε... δεν ξέρω πού είναι το γραφείο του».

«Μόλις βγεις από την αίθουσα, στρίψε αριστερά κι ύστερα πά-λι αριστερά. Ο Έμερσον έχει το γωνιακό δωμάτιο στο τέarma του διαδρόμου. Καλή τύχη, και θα σε δω στο επόμενο μάθημα. Αν, δηλαδή, δεν ιδωθούμε νωρίτερα».

Η Τζούλια του χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη και βγήκε από την αίθουσα διαλέξεων.

Καθώς έστριβε τη γωνία, είδε ότι η πόρτα του γραφείου του Καθηγητή ήταν μισάνοιχτη. Στάθηκε μπροστά στο άνοιγμα νευρικά, διερωτώμενη αν έπρεπε πρώτα να χτυπήσει ή να βάλει απλώς το κεφάλι της μέσα και να κλέψει μια ματιά. Μετά από στιγμιαία σκέψη, επέλεξε το πρώτο. Ίσιωσε τους ώμους της, πήρε βαθιά ανάσα, την κράτησε, και σήκωσε τη γροθιά της, έτοιμη να τη χτυπήσει στο ξύλο της πόρτας. Και, τότε, τον άκουσε.

«Ναι, το είδα ότι μου τηλεφώνησες, και με συγχωρείς που δε σε πήρα αμέσως. Είχα μάθημα!» ξέσπασε μια θυμωμένη φωνή, οδυνηρά γνώριμη στην Τζούλια. Ακολούθησε μια μικρή σιωπή, κι έπειτα ο Καθηγητής συνέχισε: «Επειδή ήταν το πρώτο μάθημα της χρονιάς, κωλόπαιδο, κι επειδή την τελευταία φορά που της μίλησα μου είπε ότι ήταν μια χαρά!»

Η Τζούλια οπισθοχώρησε άμεσα. Προφανώς, ο Καθηγητής μιλούσε στο τηλέφωνο – ή, μάλλον, *ούρλιαζε* στο τηλέφωνο. Δεν ήθελε να φωνάξει και σε κείνη, κι έτσι αποφάσισε να αποδράσει και να αντιμετωπίσει αργότερα τις συνέπειες της πράξης της. Ένας σπαραξικάρδιος λυγμός, όμως, ξέφυγε την αμέσως επόμενη στιγμή από το στόμα του Έμερσον, κάνοντας άμεση επίθεση στ' αυτιά της. Και, από αυτό, της ήταν αδύνατο να αποδράσει.

«Και βέβαια θα ήθελα να ήμουν εκεί. Εννοείται ότι θα το ήθελα τρομερά». Κι άλλος λυγμός. «Δεν ξέρω τι ώρα θα φτάσω. Πες της ότι έρχομαι. Θα πάω κατευθείαν στο αεροδρόμιο και θα μπω στο πρώτο αεροπλάνο, δεν ξέρω όμως τι ώρα έχει πτήση. Ή αν θα βρω θέση στην επόμενη». Έκανε μια παύση. «Το ξέρω. Πες τους ότι λυπάμαι. Ότι λυπάμαι πολύ...» Η φωνή του έσβησε σε μια σιγανή, πνιχτή κραυγή, κι έπειτα η Τζούλια τον άκουσε να βάζει το ακουστικό του τηλεφώνου στη θέση του. Χωρίς να σκεφτεί αυτό που έκανε, έχωσε στα γρήγορα το κεφάλι της στο άνοιγμα της πόρτας.

Ο άντρας που καθόταν με τους αγκώνες στηριγμένους πάνω στο γραφείο του και που πρέπει να διένυε την τρίτη δεκαετία της ζωής του κρατούσε το κεφάλι μέσα στις παλάμες με τα μακριά δάχτυλα κι έκλαιγε. Η Τζούλια είδε ότι οι φαρδιοί ώμοι του έτρεμαν: άκουσε τους αγωνιώδεις, γεμάτους θλίψη λυγμούς του να γεμίζουν το χώρο. Κι ένωσε τη συμπόνια να την πλημμυρίζει. Ήθελε να πάει κοντά του, να τον παρηγορήσει, να τυλίξει τα μπράτσα

της γύρω απ' το λαιμό του. Ήθελε να του χαϊδέψει τα μαλλιά και να του πει ότι λυπόταν. Για μια στιγμή, φαντάστηκε πώς θα ήταν να σκούπιζε τα δάκρυα απ' αυτά τα ζαφειρένια μάτια και να τα έβλεπε να την κοιτάζουν με καλοσύνη. Σκέφτηκε να μπει στο γραφείο και να του δώσει ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο, μόνο και μόνο ως διαβεβαίωση της συμπαράστασής της.

Βλέποντάς τον όμως να κλαίει σαν να του είχαν ξεριζώσει την καρδιά, κοκάλωσε, και δεν έκανε τίποτε απ' όλα αυτά. Όταν συνειδητοποίησε εντέλει πού βρισκόταν, τραβήχτηκε γρήγορα από το άνοιγμα της πόρτας, έβγαλε στα τυφλά ένα κομμάτι χαρτί από το σακίδιό της κι έγγραψε:

Ανπάμαι.

– Τζούλια Μίτσελ

Μετά, χωρίς να ξέρει τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, κράτησε το χαρτί κόντρα στο κούφωμα, κι ύστερα τράβηξε κι έκλεισε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε την πόρτα, πιάνοντας το χαρτάκι στο ύψος της κλειδαριάς.

Η Τζούλια ήταν ντροπαλή, αλλά δεν ήταν αυτό το κυριότερο χαρακτηριστικό της. Το μεγαλύτερο πλεονέκτημά της, και αυτό που την καθόριζε, ήταν η συμπόνια της προς τους άλλους, ένα ιδιαίτερο γνώρισμα που δεν είχε κληρονομήσει από τους γονείς της. Ο πατέρας της, που δεν ήταν κακός άνθρωπος, δεν υποχωρούσε εύκολα και έρεπε προς την αδιαλλαξία. Η μητέρα της, που είχε πεθάνει, δεν είχε συμπονέσει ποτέ της κανέναν, ούτε καν τη μονακριβή κόρη της.

Ο Τομ Μίτσελ δεν έλεγε πολλά λόγια, αλλά ήταν ευρύτερα γνωστός στον κοινωνικό του κύκλο και, σε γενικές γραμμές, συμπαθής. Ήταν επιστάτης στο πανεπιστήμιο της Σασκουεχάνα, και Αρχηγός της Πυροσβεστικής του Σέλινσγκροουβ Μπόροου της Πενσιλβάνια. Αφού το Πυροσβεστικό Σώμα του Σέλινσγκροουβ απαρτιζόταν εξ ολοκλήρου από εθελοντές, ο Τομ και οι άλλοι πυροσβέστες βρισκόνταν διαρκώς εν υπηρεσία. Ο Τομ ήταν περή-

φανος για το ρόλο του και εξαιρετικά αφοσιωμένος στο καθήκον, πράγμα που σήμαινε ότι σπάνια τον έβρισκες σπíti, ακόμα κι όταν δεν έλειπε σε κάποια επείγουσα κλήση. Το βράδυ του πρώτου μεταπτυχιακού μαθήματος της Τζούλια, της τηλεφώνησε από το σταθμό της πυροσβεστικής, ικανοποιημένος που η κόρη του είχε αποφασίσει να απαντήσει τελικά στο κινητό της.

«Πώς πάει εκεί πάνω, Τζουλς;» Η φωνή του, χωρίς συναίσθημα αλλά παρ' όλ' αυτά παρηγορητική, τη ζέστανε σαν απαλή κουβέρτα.

Η Τζούλια αναστέναξε.

«Μια χαρά. Η πρώτη μέρα ήταν... ενδιαφέρουσα, αλλά μια χαρά».

«Σου φέρονται καλά οι Καναδοί;»

«Α, ναι. Είναι πολύ συμπαθητικοί άνθρωποι». *Οι Αμερικανοί είναι τα καθάρματα. Ή, μάλλον, ένας συγκεκριμένος Αμερικανός.*

Ο Τομ καθάρισε μια δυο φορές το λαιμό του, και η Τζούλια κράτησε την αναπνοή της. Ήξερε από πείρα ότι ο πατέρας της ετοιμαζόταν να πει κάτι σοβαρό. Αναρωτήθηκε τι να ήταν.

«Ξέρεις, καλή μου, σήμερα πέθανε η Γκρέις Κλαρκ».

Η Τζούλια ανακάθισε στο μονό κρεβάτι της και κάρφωσε το βλέμμα της στο κενό.

«Με άκουσες, Τζουλς; Άκουσες τι είπα;»

«Ναι. Ναι, άκουσα».

«Ο καρκίνος έκανε μετάσταση. Μέχρι πριν από λίγο καιρό, όλοι πίστευαν ότι είχε ξεπεράσει οριστικά την περιπέτειά της. Η αρρώστια όμως επέστρεψε, και, μέχρι να το ανακαλύψουν, είχε πάει στα κόκαλα και στο συκώτι της. Ο Ρίτσαρντ και τα παιδιά έχουν γίνει κομμάτια».

Η Τζούλια δάγκωσε το κάτω χείλος της κι έπνιξε ένα λυγμό.

«Το ήξερα ότι θα σου κόστιζε. Την είχες σαν μητέρα, κι ήσασταν τόσο καλές φίλες με τη Ρέιτσελ στο σχολείο. Σου τηλεφώνησε καθόλου η Ρέιτσελ;»

«Έεε... όχι. Όχι, δεν έχουμε μιλήσει. Γιατί δε μου το είπε;»

«Δεν είμαι σίγουρος πότε έμαθαν για τις μεταστάσεις. Πήγα σήμερα απ' το σπíti να τους δω, και ο Γκάμπριελ δεν ήταν καν εκεί. Πράγμα που, όπως καταλαβαίνεις, έχει δημιουργήσει πρό-

βλημα. Δεν ξέρω τι θα γίνει όταν γυρίσει. Υπάρχει κακό προηγούμενο στην οικογένεια, και τώρα θα γίνει χειρότερο». Ο Τομ βλαστήμησε μέσα απ' τα δόντια του.

«Θα στείλεις λουλούδια;»

«Ναι, ναι... Δεν είμαι καλός σ' αυτά, μπορώ όμως να ζητήσω από την Ντεμπ να με βοηθήσει».

Η Ντεμπ Λάντι ήταν η φιλενάδα του Τομ. Στο άκουσμα του ονόματός της, η Τζούλια γύρισε αγανακτισμένη τα μάτια της στο ταβάνι, κράτησε όμως την αρνητική αντίδρασή της για τον εαυτό της.

«Πες της, σε παρακαλώ, να στείλει κι από μένα λουλούδια. Η Γκρέις λάτρευε τις γαρδένιες. Πες στην Ντεμπ να βάλει μια κάρτα με τ' όνομά μου».

«Εντάξει, έγινε. Εσύ; Χρειάζεσαι τίποτα;»

«Όχι, τίποτα».

«Χρήματα μήπως;»

«Όχι, μπαμπά. Με προσεκτική διαχείριση, τα λεφτά της υποτροφίας μου φτάνουν για να ζήσω».

Ο Τομ έμεινε για λίγο αμίλητος, και η Τζούλια κατάλαβε τι θα της έλεγε πριν καν ανοίξει το στόμα του.

«Λυπάμαι για το Χάρβαρντ. Του χρόνου, ίσως».

Η Τζούλια ίσιωσε τους ώμους της και πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει, παρότι ο πατέρας της δεν μπορούσε να τη δει.

«Ίσως. Τα λέμε, μπαμπά».

«Γεια σου, γλυκιά μου».

Το επόμενο πρωί, η Τζούλια πήγαινε στο πανεπιστήμιο περπατώντας αφηρημένη και ακούγοντας μουσική στο iPod της. Το μυαλό της ήταν απασχολημένο. Ήθελε να στείλει ένα μείλ στη Ρέιτσελ για να της εκφράσει τα συλλυπητήριά της και τις απολογίες της και, καθώς περπατούσε, προσπαθούσε να το συντάξει νοερά.

Το αεράκι του Σεπτεμβρίου ήταν ζεστό στο Τορόντο, κι αυτό της άρεσε. Της άρεσε να βρίσκεται κοντά στη λίμνη. Της άρεσε το φως του ήλιου, και της άρεσαν οι φιλικόι άνθρωποι. Της άρεσαν οι περιποημένοι, χωρίς σκουπίδια δρόμοι. Της άρεσε το γεγονός ότι βρισκόταν στο Τορόντο και όχι στο Σέλινγκκροουθ ή

στη Φιλαδέλφεια – το ότι βρισκόταν εκατοντάδες μίλια μακριά από εκείνον. Της άρεσε αυτή η κατάσταση. Ήλπιζε μόνο και ευχόταν να παρέμενε έτσι.

Εξακολουθούσε να συντάσσει νοερά το μήνυμα για τη Ρέιτσελ όταν μπήκε στο γραφείο του Τμήματος Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας για να ελέγξει το ταχυδρομείο της. Κάποιος τη χτύπησε στον αγκώνα και ήρθε να σταθεί μπροστά της.

Η Τζούλια έβγαλε τα ακουστικά της.

«Πολ... γεια».

Ο Πολ τής χαμογέλασε, με το βλέμμα του να χαμηλώνει κάμποσο. Η Τζούλια ήταν μικροκαμωμένη, κι έτσι όπως σήμερα φορούσε αθλητικά, η κορυφή του κεφαλιού της μετά βίας έφτανε στο στέρνο του.

«Πώς πήγε η συνάντησή σου με τον Έμερσον;»

Το χαμόγελό του Πολ έσβησε. Την κοίταξε με ανησυχία. Η Τζούλια δάγκωσε το χείλος της. Ήταν μια νευρική συνήθεια που ασφαλώς θα έπρεπε να κόψει, κάτι που ωστόσο δεν μπορούσε να κάνει, αφού δεν είχε επίγνωση της ύπαρξής της.

«Έεε... δεν πήγα».

Ο Πολ έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω, έκλεισε τα μάτια κι άφησε ένα μικρό βογκητό.

«Αυτό... δεν είναι καλό».

Η Τζούλια προσπάθησε να του εξηγήσει:

«Η πόρτα του γραφείου του ήταν κλειστή. Νομίζω ότι μιλούσε στο τηλέφωνο... αλλά δεν παίρνω κι όρκο. Κι έτσι, είπα να του αφήσω ένα σημείωμα».

Ο Πολ πρόσεξε τη νευρικήτητά της και τον τρόπο που έσμιζαν τα όμορφα τοξωτά φρύδια της. Τη λυπήθηκε και αναθεμάτισε νοερά τον Καθηγητή για τους απότομους τρόπους του. Η Τζούλια πρέπει να πληγωνόταν εύκολα, και ο Έμερσον δεν είχε καμία απολύτως επίγνωση της επίδρασης που είχε η στάση του στους φοιτητές του. Ο Πολ αποφάσισε ότι έπρεπε να τη βοηθήσει.

«Αν μιλούσε στο τηλέφωνο, σίγουρα δε θα 'θελε να τον διακόψουν. Ας ελπίσουμε λοιπόν ότι ήταν έτσι. Αν όχι, θα έλεγα απλώς ότι πήρες τη ζωή σου στα χέρια σου». Ίσιωσε τον κορμό του και λύγισε τα μπράτσα του, σφίγγοντας με άνεση τους μυς του. «Πες

το μου αν έχουμε τίποτα παρατράγουδα, και θα δω τι μπορώ να κάνω. Τις φωνές του εγώ τις αντέχω. Εσένα, όμως, δε θέλω να σου φωνάζει». *Γιατί, απ' ό,τι φαίνεται, θα πεθάνεις απ' το φόβο σου, τρομαγμένη κουνελίτσα.*

Η Τζούλια άνοιξε το στόμα για να μιλήσει, τελικά όμως το μετάνιωσε. Χαμογέλασε αχνά και κατένευσε, σαν να συμφωνούσε. Μετά, πήγε στις γραμματοθυρίδες και κοίταξε τη δική της.

Διαφημιστικά, κυρίως. Και ανακοινώσεις από το Τμήμα, συμπεριλαμβανομένης μιας πρόσκλησης για την ανοιχτή στο κοινό διάλεξη του δόκτορα Γκάμπριελ Ο. Έμερσον με τίτλο *Η Λαγνεία στην Κόλαση του Δάντη: Το Θανάσιμο Αμάρτημα εναντίον του Εαυτού*. Η Τζούλια διάβασε αρκετές φορές τον τίτλο μέχρι να καταφέρει να τον αφομοιώσει. Μόλις όμως τον κατανόησε, άρχισε να σιγοτραγουδάει.

Σιγοτραγουδούσε ακόμη όταν πρόσεξε μια δεύτερη ανακοίνωση, σύμφωνα με την οποία η διάλεξη του Καθηγητή Έμερσον είχε αναβληθεί και είχε επαναπρογραμματιστεί για μεταγενέστερη ημερομηνία. Και εξακολουθούσε να σιγοτραγουδάει όταν παρατήρησε μια τρίτη ανακοίνωση, που ενημέρωνε ότι όλα τα μεταπτυχιακά μαθήματα, τα ραντεβού και οι συσκέψεις του δόκτορα Έμερσον αναβάλλονταν μέχρι νεωτέρας.

Και συνέχισε να σιγοτραγουδάει με αμείωτο κέφι καθώς έχωνε το χέρι της στο πίσω μέρος της θυρίδας κι έβγαζε ένα μικρό, διπλωμένο χαρτάκι. Η Τζούλια το ξεδίπλωσε και διάβασε:

Ανπάμαι.

– Τζούλια Μίτσελ

Συνέχισε το εύθυμο μουρμουρητό της καθώς προσπαθούσε να καταλάβει το νόημα αυτής της συγκεκριμένης κίνησης. Τι σήμαινε η επιστροφή του σημειώματός της, αυτού που είχε βάλει στην πόρτα του Έμερσον; Εντέλει, όμως, το σιγανό τραγούδισμά της σταμάτησε απότομα, όπως και η καρδιά της, όταν η Τζούλια γύρισε το χαρτάκι από την άλλη μεριά και διάβασε το εξής:

Ο Έμερσον είναι γάιδαρος.

Αινιγματικός και μυστήριος, ο καθηγητής Γκάμπριελ Έμερ-
σον έχει μια διπλή ζωή. Το πρωί, είναι ένας παγκοσμίου
φήμης ειδικός μελετητής του Δάντη. Το βράδυ, είναι ένας
αφοσιωμένος κυνηγός των ηδονών και των κάθε λογής απο-
λαύσεων. Εκμεταλλεύεται τη γοητεία του, περιβόητη σε όλο το
πανεπιστήμιο, καθώς και τους εκλεπτυσμένους του τρόπους
προκειμένου να στραγγίξει κάθε απαγορευμένο καρπό. Ωστό-
σο, ο Γκάμπριελ βασανίζεται κρυφά από το σκοτεινό παρελθόν
του και, βαθιά μέσα του, τον κατατρώνει η υποψία ότι γι' αυτόν
δεν υπάρχει πια ελπίδα ή λύτρωση.

Όταν η αθώα, γλυκιά Τζούλια Μίτσελ γίνεται δεκτή από τη scho-
λή για να κάνει το μεταπτυχιακό της πάνω στον Δάντη, ο Γκά-
μπριελ δεν αργεί να την ξεχωρίσει από τους υπόλοιπους καθώς
υπάρχει ανάμεσά τους ένας ακαθόριστος δεσμός, μια μυστήρια
σχέση που θα θέσει σε κίνδυνο την καριέρα του και θα φέρει
απρόσμενες ανατροπές στην ύπαρξή του.

Μια σαγηνευτική, όλο ένταση περιπλάνηση
στους μηχανισμούς της αποπλάνησης, στον απαγορευμένο
έρωτα, στην αμαρτία αλλά και στη δυνατότητα της σωτηρίας.
Η ΚΟΛΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ είναι η ιστορία ενός άγριου,
παράφορου πάθους, είναι το χρονικό της απόδρασης
ενός άντρα από την προσωπική του Κόλαση
καθώς επιχειρεί να κερδίσει το απόλυτο που είναι
η συγχώρεση και, φυσικά, ο έρωτας μιας γυναίκας.

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN 978-618-80128-8-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 12820